

Lavinia Huțîșoru Dumitriu

Cuvântul Românesc

Când m-am născut, întâia oară,
În Cartea Sufletului meu,
Mi-a scris povestea Dumnezeu,
Cu slove dulci, să nu mă doară.

Ce vis frumos mi se-așternea,
Am deslușit abia târziu,
Când glasul sufletului știu
Că era cel care-mi spunea:

În Limba Neamului vei scrie
Ce Timpul te va învăța,
Cuvinte ce s-or înălța
Spre-a se așterne-n poezie.

Destinul mi-l urmez cuminte;
Le las să curgă așadar
În Graiul nostru Dulce-Amar,
Să spun „o samă de cuvinte”...

De mi-ar ieși Ștefan în cale,
I-aș spune că mi-e dor să-i scriu
În Românescul cel mai viu,
Chiar un Hrisov, Măriei Sale.

Lui Eminescu i-aș mai scrie.
Săracă-i Lumea fără el;
Limba Română, nu-i la fel:
E mai bogată-n poezie.

I-aș mai aduce mulțumire
Lui Nic'-a Petrei, pentru tot;
De scris asemeni, eu nu pot
Și nici întreaga omenire.

A sufletului mântuire,
E chiar Cuvântul Românesc
Pe care-l caut și-l iubesc
Mai mult și mai presus de fire.

Limba Română

Limba Română s-a născut
Chiar din Cuvântul ce plutea
Pe-ntins de ape, la-nceput,
Ca pe Pământ, nume să dea.

Se-aude-al apelor ecou,
Porunci divine răspândind;
Din vechiul grai, aud din nou
Cum alte graiuri se desprind.

Facerea Lumii prin Cuvânt
Are-nceput fără sfârșit;
Prin el, făcut-am legământ
Că-l vom rosti, cum l-am primit.

Poți face dulce sau amar,
Viață să dai sau să strivești;
Darul divin primit în dar
La Facere, să-l folosești.

În Graiul Magic Românesc
Este Iubire și Duh Sfânt;
Cuvintele ce răspândesc
Și-aduc chiar Cerul pe Pământ.

Străbunii mei îmi povestesc
Despre-a Carpaților stăpână
Și-n taină mistică-mi șoptesc
Numele-i sfânt: "Limba Română".

Cuvinte magice rostesc
În Limba Neamului, divină,
Pe-ntregul Glob o răspândesc
Prin Viu-i Grai, ca pe-o Lumină.

I-e rădăcina în Carpați,
Cu ramuri peste tot întinse;
Prin ea, în lume suntem frați
Și-aprindem focurile stinse.

Ecoul Doinei, peste Prut,
Pământuri românești străbate
În ciuda celor ce le-au vrut;
Din graiul nostru a le scoate.

E mângâiere și alint
În vorba noastră fără pată;
Și vindecare prin Cuvânt
Mai poți avea, ca și-altădată.

Închinăciune

Limba Română-i Marea mea
În care mă scufund de-o viață,
E bucuria de-a vedea
“Valul-Cuvânt” ce mă răsfață.

Limba Română-i vânt ușor,
Ce-mi răcorește fruntea-ncinsă
Când doare mult cuvântul „dor”,
Din depărtări, când sunt cuprinsă.

Limba Română e balsam
Pe-a sufletului suferință,
Din vremea-n care doar visam
Să o cuprind cu-a mea ființă.

Văzându-mi dorul și tristețea,
Limba Română este cea
Ce m-a vrăjit cu frumusețea
Și a cuprins ființa mea.

Îmi e iubită și catarg
Scumpa Vorbire Românească,

Când valuri grele-n piept se sparg,
Străine mări, să o strivească.

Îmi este leac și armă grea,
Plină-i de har și-nțelepciune
Când inima și vorba mea
Se-nchină doar Limbii Române.

Limba noastră

Dintre graiurile lumii
Ce s-au vrut la noi stăpâne,
Otomanii, rușii, hunii
N-au pus vad Limbii Române.

Dintre cele hăruite,
N-avem dar de preț mai mare
Și atât de mult râvnite
De tâlharii de popoare.

Nu le-a fost de-ajuns pământul
Și comorile furate;
Ar fi vrut să ia Cuvântul
Cu trecuturile toate.

Limba noastră-i Duhul Țării
Și-a poporului Unire;
E întins ca apa Mării,
Și-ntre râuri, în neștire.

Din străbuni, se povestește:
ROMÂNIA,-n Viu-i Grai
E Cuvântul ce zidește,
Tălmăcit ca "Om în Rai".